

— Перед Різдвом мають відбуватися дива! А не ці, як там їх... не-при-ємності! — у розпачі вигукнув Сквік, набурмосився і обхопив себе за плечі. Секунду подумав. Поворушив кінчиком носа, неначе проганяв невидиму муху. Та й відвернувся до стіни, щоб Трік, старший брат, не помітив, як наповнилися сльозами його очі. А тоді ще й вуха опустив: нехай думає, що йому просто сумно. Трік точно знав: якщо молодший брат хмикнув, набурмосився, поворушив кінчиком носа й відвернувся до стіни — ховай вуха! Плакав Сквік голосно. Так голосно, що минулого тижня до них у нору прокопався заспаний кріт. Виліз просто посеред кухні і, розмахуючи лапою, погрожував написати скаргу в лісовий комітет, якщо це мале зайчисько не припинить скавулити. Мовляв, ще один такий концерт — і малий вереда розбудить усе лісове товариство, яке міцно спить у зимовій сплячці.

Сквік цього разу зміг протриматися хвилину. А тоді різко повернувся, затупав лапами й набрав якомога більше повітря:

— А-а-а-а! Я не хочу, не хочу, не хочу, щоб так було! Я не хочу залишатися у Святвечір сам!

Усю їхню затишну трикімнатну нору заповнило безпорадне голосіння.

— Та ти ж не сам! Ти зі мною, — Трік обережно спробував обійняти брата за плечі. Хоч і знав, що заспокоювати його зарано: той, поки не відплаче своє, нікого не слухатиме.

— Я не згоден ось так сидіти вдома, — Сквік підняв на брата заплакані очі, — без маминих смаколиків, без ялинки, без подарунків! — перелічував він, щоразу тупаючи лапою. — Ненавиджу цю річку, цю кригу й узагалі всіх-превсіх! Я так чекав на свято, так чека-а-а-в!

Його рюмсання ставало дедалі тихішим, він усе частіше хлюпав носом і витирав очі лапою. А ще через кілька хвилин невтішного плачу дозволив брату себе обійняти — і сльози покотилися ще рясніше, але тепер вони були тихими, зовсім не злими.

Хочете дізнатися, чому брати зайці залишилися вдома самі в той час, як у кожній нірці в лісі дружні родини святкували Різдво?

Що ж, розкажу. Почалася ця історія задовго до зимової ночі, у тишу якої увірвався голосний плач засмученого зайчати.

Трік був майже дорослим (так він собі думав) зайчням, коли в нього з'явився молодший брат. Не сказати, що він був не радий або не чекав на таку знаменну подію. «Усе ж удвох веселіше, — міркував собі Трік, на самоті перебираючи в кошику

